

Divi

PĒC ZĀRKOS IZVADĪTĀ GADA Čības Hiltona viesnīcas divdesmit piektā stāva telpa šķita milzīga. Tā bija desmit reiz astoņus metrus liela – puse no luksusa numura. Uz zema galdiņa pie bīdāmajiem stikla paneļiem, aiz kuriem atradās šaurs balkons, kūpeja balts «*Braun*» kafijas automāts.

– Iedzer kafiju. Izskatās, ka tev tā vajadzīga. – Mollija novilka melno jaku. Padusē melnā neilona maksti karājās šautrpistole. Viņa valkāja pelēku bezpiedurkņu puloveru ar tērauda rāvējslēdzēju uz katra pleca. Ložu necaurīdīgs, Keiss nodomāja, liedams kafiju spilgti sarkanā krūzē. Šķita, ka viņa rokas un kājas ir no koka.

– Keis! – Keiss pavērsās cilvēkā, kuru redzēja pirmo reizi mūžā. – Mani sauc Ārmitidžs. – Tumšais uzsvārcis bija līdz jostasvietai vaļā. Platās krūtis bija bez spalviņām, muskuļainas, vēders – plakans un ciets. Zilās acis bija tik gaišas, ka Keiss neviļus iedomājās par balināšanas līdzekļiem. – Keis, saule ir uzlēkusi. Šodien ir tava laimes diena, zēn.

Keisa roka parāvās sānis, bet virs bez pūlēm izvairījās no verdošās kafijas šalts. Pa rīspapīra imitācijas sienu notecēja brūnas šļakatas. Viņa kreisajā ausī Keiss ieraudzīja šķautņainu zelta gredzenu. Īpašu uzdevumu vienība. Virs smaidīja.

– Dzer kafiju, Keis, – Mollija mudināja. – Ar tevi viss ir kārtībā, taču tu nekur netiksi, pirms Ārmitidžs nebūs pateicis savu sakāmo. – Sakrustojusi kājas, viņa apsēdās uz zīda futona un neskatīdamās sāka izjaukt pistoli. Divos spoguļos varēja vērot, kā Keiss šķērsoja istabu un ielēja jaunu kafiju.

– Tu esi pārāk jauns, lai atcerētos karu, vai ne, Keis? – Ārmitidžs ar lielo plaukstu pārbrauca pār īsi apcirtajiem, tumšajiem matiem. Uz plaukstas locītavas iemirdzējās smaga zelta rokassprādze. – Ļeņingrada, Kijeva, Sibīrija. Mēs jūs izgudrojām Sibīrijā, Keis.

– Kā tas būtu jāsaprot?

– «Kliedzošā dūre», Keis. Tu noteikti esi dzirdējis šo nosaukumu.

– Tas bija kāds uzbrukums, vai ne? Mēģinājāt ar vīrusu programmām sadedzināt to krievu datortīklu. Jā, esmu par to dzirdējis. Neviens nepalika dzīvs.

Pēkšņi viņš sajuta spriedzi. Ārmitidžs piegāja pie loga un palūkojās pāri Tokijas licim. – Tā nav taisnība. Vienai vienībai izdevās tikt atpakaļ uz Helsinkiem.

Keiss paraustīja plecus un iemalkoja kafiju.

– Tu esi vadības pults kovbojs. To programmu prototipi, kuras tu izmantoji, lai uzlauztu industriālās bankas, bija izstrādāti «Kliedzošajai dūrei». Kirenskas datortīkla iznīcināšanai. Tās pamatmodulis bija Naktsspārnu mikrolits*, pilots, matricas konsole un žokejs. Mēs izmantojām vīrusu «Kode». «Kodes» sērija bija pirmo īsto ielaušanās programmu paaudze.

– Ledlauži, – Keiss pāri sarkanās krūzes malai teica.

* Mikrolits – mazs, viegls lidaparāts ar ļoti mazu dzinēju. Paredzēts tikai vienai vai divām personām.

– Jā, ledus*, pretielaušanās elektronika.

– Cienītais, lieta tāda, ka es vairs neesmu žokejs, tāpēc es labāk došos...

– Keis, es biju tur klāt. Es biju klāt, kad viņi izgudroja jūsu veidu.

– Veco zēn, jūs nevarat izmantot ne mani, ne arī manu veidu. Jūs esat pietiekami bagāts, lai spētu noīrēt dārgas asmeņu meičas, kas spēj nogādāt mani pie jums, un tas ir viss. Es vairs nekad nevarēšu darbināt konsoli – ne jūsu, ne arī kāda cita uzdevumā. – Keiss piegāja pie loga un paraudzījās lejup. – Tagad es dzīvoju tur lejā.

– Mūsu profilā teikts, ka tu mēģinot pievilināt ielu, lai tā tevi, pašam nemanot, nogalina.

– Profila?

– Mēs esam izveidojuši detalizētu modeli. Nopirkām pieeju visiem taviem aizstātvārdiem un pārļapojam dažas militārās programmatūras. Keis, tu esi pašnāvnieciski noskaņots. Modelis liecina, ka tev atlicis mēnesis, ko dzīvot šajā pasaulē. Un mūsu medicīniskā projekcija liecina, ka pēc nepilna gada tev būs vajadzīgs jauns aizkuņģa dziedzeris.

– «Mēs». – Keiss ieskatījās izbalējušajās zilajās acīs. – Kas ir «mēs»?

– Ko tu teiktu, ja es paziņotu, ka mēs spējam salabot tavus nervu bojājumus, Keis? – Pēkšņi Keisam radās sajūta, ka Ārmitidžs ir izkaltis no metāla, nekustīgs un ārkārtīgi smags. Statuja. Tagad viņš zināja, ka tas ir sapnis un ka viņš drīz pamodīsies. Ārmitidžs vairs neko neteiks. Visi Keisa sapņi beidzās ar šādiem stopkadriem, un tagad arī šis sapnis bija galā.

– Ko tu par to teiktu, Keis?

Keiss raudzījās pāri Tokijas licim un drebēja.

– Es teiktu, ka jūs esat sūdu čupa.

Ārmitidžs pamāja ar galvu.

* ICE – angļu val. «ledus», kā arī saīsinājums no *intrusion countermeasures electronics* – pretielaušanās elektronika.

– Pēc tam es vaicātu, kādi ir jūsu noteikumi.

– Daudz neatšķiras no parastajiem, Keis.

– Ārmitidž, ļaujiet tam cilvēkam mazliet pagulēt, – ierunājās Mollija. Viņa sēdēja uz futona, izjauktās pistoles detaļas bija izkārtotas uz zīda paklāja kā dārgs saliekamattēls. – Viņš drīz izjuks pa vilēm.

– Noteikumus, – Keiss pieprasīja. – Tūlīt un uz vietas.

Viņš joprojām trīcēja un nespēja apvaldīt drebuļus.

Tā bija dārgi aprīkota klinika bez nosaukuma, japāņu stila dārzā izkaisītu glietu paviljonu puduris. Viņš šo vietu atcerējās kopš savas pirmā Čibā pavadītā mēneša tūres pa dažādām klinikām.

– Esi nobijies, Keis. Tu tik tiešām esi nobijies. – Bija svētdienas pēcpusdiena, un viņš kopā ar Molliju stāvēja tādā kā pagalmā. Balti akmeņi, zaļu bambusu audze, ar grābekli nolīdzināta melna grants. Dārziņš, kas līdzinājās lielam metāla krabim, apkopa bambusus.

– Keis, tas izdosies. Tev nav ne jausmas, kādi materiāli ir Ārmitidža rīcībā. Viņš samaksās šiem nervu zēniem par tavu salabošanu ar programmu, kas parādīs viņiem, kā tas ir izdarāms. Viņi būs par trim gadiem apsteiguši visus konkurentus. Vai tu maz saproti, cik tas ir vērts? – Viņa aizāķēja ikšķus aiz ādas bikšu jostas cilpām un pašūpojās atpakaļ uz lakoto, ķiršsarkano kovboju zābaku papežiem. Šaurie zābaku purngali bija apkalti ar spožu Meksikas sudrabu. Brilles atgādināja plūstošu dzivsudrabu un vērās Keisā kukaiņa mierā.

– Tu esi ielas samurajs, – Keiss teica. – Cik ilgi tu strādā pie viņa?

– Pāris mēnešu.

– Un pirms tam?

– Pie kāda cita. Strādājoša meitene*, tu jau zini, ko tas nozīmē. Viņš pamāja.

* Angļu val. slenga apzīmējums: prostitūta, ielasmeita.

– Savādi, Keis.

– Kas ir savādi?

– Man šķiet, ka es tevi labi pazīstu. Tas profils, ko viņš izveidoja. Es zinu, kā tu esi iekārtots.

– Māsiņ, tu mani nepazīsti.

– Ar tevi viss ir kārtībā, Keis. To, kas ar tevi noticis, sauc par neveiksmi.

– Un kā ar viņu, Mollij? Vai ar viņu arī viss ir kārtībā? – Krabim līdzīgais robots virzījās uz viņu pusi, rāpodams pa grants vilnišiem. Viņa bronzas vairodziņš izskatījās tūkstoš gadu vecs. Metra attālumā no Mollijas zābakiem robots raidīja gaismas kūli un uz mirkli satīngā, analizēdams iegūto informāciju.

– Keis, es allaž pirmām kārtām domāju pati par savu dārgo pakaļu. – Krabis bija mainījis kursu, lai izvairītos no Mollijas zābakiem, taču viņa veltīja tam precīzi notēmētu spērienu. Sudraba purngals nodzīnkstēja pret vairodziņu. Radījums apgāzās uz muguras, taču drīz vien atkal bija uz bronzas kājām.

Keiss apsēdās uz akmens un ar korpju purngaliem sāka rušināt granti, izjaukdams tās simetriskos vilnišus. Viņš aptaustīja kabatas, meklēdams cigaretes. – Krekla kabatā, – viņa teica.

– Vai tu negribi atbildēt uz manu jautājumu? – Keiss izvilka no paciņas sagumzītu «*Yeheyuan*» cigareti, un viņa to aizdedzināja ar plānām vācu tērauda šķiltavām, kas izskatījās kā paņemtas no operāciju galda.

– Nu, es varu tev pateikt tikai to, ka šim vīram neapšaubāmi ir kāds mērķis. Tagad viņš ir ticis pie tik lielas naudas, kādas pirms tam viņam nekad nav bijis, un viņš nepārtraukti saņem vēl un vēl. – Keiss pamanīja, ka viņa sakniebj lūpas. – Var arī būt, ka kādam citam ir kāds mērķis... – Viņa paraustīja plecus.

– Ko tas nozīmē?

– Es īsti nezinu. Es zinu, ka es nezinu, kāda cilvēka vai kādas lietas interesēs mēs strādājam.

Viņš ielūkojās abos spoguļstiklos. Sestdienas rītā pēc aiziešanas no Hiltona viesnīcas viņš bija atgriezies Lētājā viesnīcā un nogulējis desmit stundas pēc kārtas. Pēc tam ilgi un bezmērķīgi klaiņojis gar ostas žogu, vērodams kaijas riņķojam aiz žoga ķēdēm. Ja Mollija bija viņu izsekojusi, tad viņš to nebija pamanījis. Viņš nebija gājis uz Nakts pilsētu, bet zārkā gaidījis Ārmitidža zvanu. Un tagad bija kluss pagalms, rāma svētdienas pēcpusdiena, meitene ar sportista ķermeni un burvju mākslinieka rokām.

– Kungs, jūs varētu tagad ienākt iekšā, jūs gaida anesteziologs. – Laborants paklanījās, pagriezās un devās atpakaļ uz kliniku, nepārliecinādamies, vai Keiss viņam seko.

Auksta tērauda smarža. Viņa mugurkaulu glāstīja ledus.

Pazudis, tik niecīgs šajā tumsā, rokas kļuva aukstas, ķermenis šķita aizpeldam pa televizora ekrānam līdzīgo debesu gaiteniem.

Balsis.

Tad melna liesma pieskārs sazaroto nervu sākumpunktiem, sāpes, kas pārspēja visu, kam dots sāpju vārds...

Esi mierīgs. Nekusties.

Un šeit atradās Racs un Linda Lī, Veidžs un Lonijs Zona, simtiem seju – jūrnieki, blēži un ielasmeitas – no neona meža, pār kuru plešas saindēta sudraba debesis. Šīs sejas atradās aiz žoga, ārpus galvaskausa cietuma.

Nolādēts, nekusties taču.

Šeit debesis no šņācošas statiskas masas pārvērtās par bezkrāsainu matricu, un viņš saskatīja sjurikenus – savas zvaigznes.

– Izbeidz, Keis, man jāsameklē tava vēna!

Viņa jāteniski sēdēja viņam uz krūtīm un turēja rokās zilu plastmasas šļirci. – Ja negulēsi mierīgi, es pāršķeļšu tavu draņķa rikli. Tu vēl esi pilns ar endorfinu inhibitoriem*.

Viņš pamodās un tumsā sajuta sev līdzās viņas augumu.

Viņa kakls bija kā trauslu zariņu pinums. Mugurkaula vidusdaļa pulsēja sāpēs. Apziņā veidojās un pārveidojās dažādi tēli: pulsējoša Pūžņa torņu un Fūlera** režģoto kupolu montāža, neskaidri silueti, kas tuvojās viņam no tilta vai ceļa pārvada apakšas krēslas...

– Keis? Ir trešdiena, Keis. – Viņa sakustējās, pavēlās uz sāniem un pasniedzās viņam pāri. Pie augšdelma piespiedās sievietes krūts. Viņš dzirdēja viņu noplēšam folijas vāciņu no ūdens pudeles un dzeram. – Ņem. – Viņa ielika viņam rokā pudeli. – Keis, es spēju redzēt tumsā. Manās brillēs ir mikrokanālu attēla pastiprinātāji.

– Man sāp mugura.

– Tev sāp tur, kur viņi nomainīja smadzeņu šķidrums. Viņi nomainīja arī tavas asinis. Asinis nomainīja tāpēc, ka tev ievietoja jaunu aizkuņģa dziedzeri, kā arī salāpīja aknas ar jaunām šķiedrām. Par nerviem nezinu. Milzīgi daudz injekciju. Viņiem nevajadzēja neko griezt vaļā. – Viņa iekārtojās atpakaļ līdzās Keisam. – Keis, tagad ir 2:43:12 no rīta. Manā redzes nervā ir laika rādījumu mikroshēma.

Viņš apsēdās un mēģināja padzerties no pudeles. Sāka rīstīties un klepot. Remdenais ūdens uzlija uz krūtīm un gurniem.

– Man jātiek pie konsoles, – viņš dzirdēja sevi sakām un sāka taustīties, meklēdams drēbes. – Man jāzina...

* Endorfini – dabiski ķīmiskie savienojumi, kas nomāc sāpes; inhibitors – ķīmijā: viela, kas palēnina vai aptur ķīmiskas reakcijas norisi, bioloģijā: viela, kas nomāc fermenta darbību.

** Ričards Bakminsters Fūlers (*Richard Buckminster Fuller*, 1895–1983) – amerikāņu arhitekts, ģeodēziskā kupola konstrukcijas autors. Viens no mūsdienu celtniecības inženierfilozofijas pamatlicējiem.

Mollija iesmējās. Mazas, spēcīgas rokas satvēra viņa augšdelmus. – Piedod, trakgalvi. Jāgaida astoņas dienas. Ja tu ķersies pie lietas tūlīt, tava nervu sistēma izkritīs uz grīdas. Tie ir ārsta norādījumi. Turklāt viņi domā, ka operācija ir izdevusies. Pārbaudis tevi rīt vai parīt.

Viņš atkal apgūlās.

– Kur mēs esam?

– Mājās. Lētajā viesnīcā.

– Un kur ir Ārmitidžs?

– Hiltonā, pārdod iedzimtajiem krelles vai kaut ko tamlīdzīgu. Drīz mēs tiksim projām no šejienes, vecīt. Amsterdama, Parīze, pēc tam atgriezīsimies Pūznī. – Viņa pieskārs Keisa plecam. – Pagriezies uz vēdera. Esmu laba masiere.

Viņš apgūlās uz vēdera, pastiepa rokas uz priekšu un atspiedās ar pirkstgaliem pret zārka sienu. Viņa iekārtojās jāteniski uz viņa jostasvietas, nomezdamās ceļos uz termoputuplasta plāksnes. Ādas bikses patūkami vēsināja viņa ādu. Viņas pirksti braucēja Keisa kaklu.

– Kāpēc tu neesi Hiltonā?

Par atbildi viņa pasniedzās atpakaļ, viņam starp kājām, un sāka ar ikšķi un rādītājpirkstu maigi masēt Keisa sēkliniekus. Kādu brīdi Mollija darbojās tumsā, izslējusies pār viņu, otra roka joprojām atradās uz viņa kakla. Mollijai kustoties, ādas bikses tikko dzirdami gurkstēja. Keiss sakustējās, juzdams, ka piebriedušais loceklis atspiežas pret termoputuplasta plāksni.

Viņam galva pulsēja, taču kakla trauslums šķita pagaistam. Keiss paslējās uz elkoņa, pagriezās uz muguras, atkal atslaidās uz putuplasta, novilkdams Molliju pie sevis un laizīdams viņas krūtis. Mazie, stingrie krūtsgali mikli slidēja pāri viņa vaigam. Viņš sataustīja ādas bikšu rāvējslēdzēju un pavilka uz leju.

– Viss kārtībā, – viņa teica. – Es redzu. – Viņš dzirdēja Mollijas ādas bikšu gurkstoņu. Apgūlusies viņam līdzās, Mollija pūlējās tās novilkt. Tad pārlika viņam pāri kāju, un Keiss pieskārs viņas sejai.

Roka negaidīti atdūrās pret cietajiem brillu stikliem. – Nevajag. Paliks pirkstu nospiedumi, – viņa teica.

Mollija atkal jāteniski uzsēdās uz Keisa, satvēra viņa roku un aplika to ap savu augumu. Keisa ikšķis bija piespiests iedobei starp viņas sēžas pauguriem, bet pārējie pirksti aptvēra viņas kaunuma lūpas. Kad Mollijas augums sāka sligt uz leju, atgriezās pulsējošie tēli – sejas un neona reklāmu fragmenti te tuvojās, te attālinājās. Mollija smagi uzgūlās viņam, un Keisa mugura konvulsīvi izliecās. Viņa turpināja it kā uzdurt sevi uz Keisa, atkal un atkal smagi noslīdēdama pār viņu, līdz beidzot abi nonāca līdz kulminācijai. Viņa orgasms kā zila liesma kvēloja bezlaika telpā, matricai līdzīgā plašumā, kur sejas tika saplēstas un aizpūstas orkāna gaitenšos. Viņas augšstilbu iekšpuse bija mikla un stingri atspiedās pret viņa gurniem.

Ņinsejas darbdienas vakara izretinātā pūļa versija bija uzsākusi deju. No videospēļu zālēm un pačinko saloniem plūda skaņu viļņi. Keiss ielūkojās Čatā. Siltajā, pēc alus smaržojošajā krēslā Zona uzraudzīja savas meičas. Racs stāvēja aiz bāra letes.

- Rac, vai esi satīcis Veidžu?
- Šovakar ne, – Racs izmeta, vaicājoši pavēries uz Mollijas pusi.
- Kad satīksi, pasaki, ka esmu sadabūjis viņa naudu.
- Tev sācis veikties, mans aktieri?
- Vēl par agru spriest.

– Klau, man noteikti jāsatiek šis puisis, – Keiss teica, vērodams savu atspulgu Mollijas brillēs. – Man jāpaziņo, ka es izstājos.

– Ārmitidžam nepatīktu, ja es izlaistu tevi no acīm. – Iespiedusi rokas sānos, viņa stāvēja zem Dīna kūstošā pulksteņa.

– Tas puisis tavā klātbūtnē ar mani nerunās. Par Dīnu man nav ne silts, ne auksts, viņš prot par sevi parūpēties, bet ir cilvēki, kuri būs pagalam, ja es vienkārši aizlaidīšos no Čības. Tie ir mani cilvēki, saproti?

Mollija saknieba lūpas un papurināja galvu.

– Man ir klienti Singapūrā, Tokijā – Šindzjuku un Asakudzā –, un viņi *būs pagalam*, saproti? – Keiss meloja, uzlicis roku uz viņas melnās jakas pleca. – Piecas minūtes. Piecas. Pēc tava pulksteņa, labi?

– Ne par to man maksā.

– Viena lieta ir tas, par ko tev maksā. Tas, ka es ļaušu dažiem tuviem draugiem nomirt, tāpēc ka tu pārāk burtiski ievēro norādījumus, ir pavisam kas cits.

– Nemuldi! Tuvi draugi tev ir pie pakaļas. Tu gribi parunāt ar savu kontrabandistu, lai noskaidrotu, kas mēs īsti esam. – Viņa uzcēla zābakā apauto kāju uz putekļiem klātā Kandinska kafijas galdiņa.

– Ak, Keis, lāga zēn, izskatās, ka tava kompanjone ir bruņota, nemaz nerunājot par pamatīgo silīcija daudzumu viņas galvā. Kas īsti notiek? – Šķīta, ka Dīna spokainā čerkstoņa karājas gaisā starp viņiem.

– Pagaidi, Džūlij. Lai būtu kā būdams, es ieiešu pie tevis viens.

– Pilnīgi noteikti, veco zēn. Nekāda cita iespēja nepastāv.

– Labi, – viņa teica. – Ej. Bet tikai piecas minūtes. Tiklīdz tās būs pagājušas, es došos iekšā un pati padarišu tavu tuvo draugu aukstu. Kamēr būsi tur iekšā, pamēģini kaut ko saprast.

– Ko?

– To, kāpēc es tev izdaru tādu pakalpojumu. – Viņa pagriezās un gar kaudzē sakraturajiem, baltajiem, ar konservētu ingveru pildītajiem konteineriem izgāja ārā.

– Šoreiz tev ir pavisam savāds kompanjons, Keis, – Dīns ieminējās.